

Явор Цанев

СИЛВЪР И ВАМПИРИТЕ

Явор Цанев

СИЛВЪР
И ВАМПИРИТЕ

GAIANA
book&art studio

В долния десен ъгъл на нечетните страници на книгата са отпечатани изображения, които при бързо прелистване пресъздават движеща се анимация.

Първата книжка с движещи се картинки се появява през далечната 1868 година. Изобретена е от Джон Линет, който я нарича *кинеограф*. Такива книги се наричат още *анимирани* или *флипбук*.

Явор Цанев

СИЛВЪР И ВАМПИРИТЕ

Българска. Първо издание

Редактор: Кети Илиева

Предпечат и оформление: Явор Цанев

ISBN 978-619-7354-93-5

Русе, 2020 г.

GAIANA

book&art studio

~O~

*Нощем бродят и пият кръвчица,
плашат и старци, и малки дечица.*

*Няма ли стража, те ще се върнат,
но ще избягат, котака щом зърнат.*

*Защото се знае – вампирът и злото
стават на пепел, щом дойде среброто...*

~~O~~

НАЧАЛО

– Много странно коте – каза ветеринарят.

Децата се спогледаха. Те биха го нарекли красиво. И действително – котето беше много хубаво. Вчера се върнаха от лятната къща в планината и бяха особено щастливи, че родителите им позволиха да го вземат. При едно условие – да го заведат първо на лекар, за да го обезпаразити и прегледа.

– Не съм виждал досега толкова интересна козина – продължи да разсъждава на глас ветеринарят.

Котето оглеждаше с интерес кабинета и имаше вид на учудено. Очите му се бяха окръглили, а мустаците стърчаха настрани като антени, готови да доловят и най-малката опасност. Когато докторът се пресегна към него, то изведнъж настръхна, изсъска и посегна с лапичка да го одраска.

Децата се разсмяха, защото гледката наистина беше смешна – ветеринарят се стресна и отстъпи неволно крачка назад.

– Добре, не искаш да те пипат, но нали трябва да видя дали всичко ти е наред... – опита да се сприятели с животинчето той.

- Съвсем си е наред – обади се момичето.
- Само малко се страхува – допълни момчето.

Котето стоеше, без да отделя поглед от доктора. По гърба козината му още стърчеше на гребен. Светлината играеше по нея и отделни косъмчета проблясваха като чисто сребро. Имаше черно-бяло-сива тигрова окраска. Затова веднага го бяха кръстили Силвър – решиха единодушно, че е чудесно име за малък сребърен тигър.

Въобще не предполагаха какво невероятно животно ще се окаже и какви страховити моменти ще изживеят с него само година по-късно.

Глава първа

ЕДНИ ПЕЧЕЛЯТ, ДРУГИ ГУБЯТ

1.

Още когато родителите им спечелиха екскурзията, Мая и Алекс разбраха, че лятната ваканция се проваля. Докато възрастните се радваха, че са имали такъв *страхотен* късмет, децата вече усещаха, че той ще е за сметка на морската почивка, която бяха очаквали през целия втори срок. Топлият пясък, вълните и сладоледите на плажа започнаха да се топят и отдалечават. Развълнуваните гласове на родителите им носеха тревога вместо радост.

– Невероятно! Никога не сме печелили от томбола! – не спираше да повтаря майка им.

– Най-добре похарчените пари! – допълваше, доволен, баща им.

Децата вече бяха наясно, че наградата е от кварталния супермаркет. Тази година управителят му бе решил да стимулира клиентите, като направи томбола, обещаваща страхотни награди. Обаче

що за късмет е *екскурзия за двама!* Ами за децата на тези *двама* не помислиха ли?

Силвър се бе излегнал на перваза на прозореца и поглеждаше ту навън, където прелитаха птички, ту към шумотевицата вкъщи. На каишката проблясваше сребърна плочка с името му. С нея изглеждаше много важен, сякаш наскоро е спечелил котешки конкурс за красота. Бяха я поръчали като специален подарък за рождения му ден. А понеже не бяха наясно на коя точно дата е роден, децата избраха цяла седмица, през която да го гледат повече от обикновено. Смятаха, че да имаш *рождена седмица* е много по-хубаво от това да имаш обикновен рожден ден.

– Не ми харесва тази работа... – измърмори Алекс.

Мая го чу и му хвърли бърз поглед. Изглежда, мислеха за едно и също.

– Ама нали щяхме да ходим на море? – вмъкна се жално тя в развълнувания разговор на възрастните.

Майка им остана със зяпнала уста – тъкмо се канеше да каже нещо.

Баща им за момент придоби объркан вид и отпусна ръце.

– Да, обещахте да отидем на море! – подкрепи сестра си Алекс.

Настана тишина.

Майката първа се съвзе от внезапния въпрос:

– Деца, това е голям късмет, не бива да пропускаме такава възможност.

– О-о-о... – проточиха разочаровано в един глас Мая и Алекс. Значи правилно си бяха помислили, че екскурзията ще измести почивката на море.

– Деца, късметът не трябва да се пренебрегва, защото повече няма да ни се случва да печелим, ако не се възползваме от него – намеси се баща им. Обаче Алекс го видя като смигна скришно на майка им. Знаеше какво означава – че ги залъгват. Никак не му хареса, че го правят.

– А с морето какво ще стане? – настоя Мая.

Майка им клекна пред нея и я хвана за ръцете.

– Обещавам, че догодина ще отидем. Нямаме достатъчно отпуска, за да можем да бъдем и на море, и на екскурзия. Ще измислим нещо – не искате ли да прекарате цял месец в лятната къща в планината при баба? Ще е страхотно!

– Там дори обхватът на телефоните се губи, а интернетът въобще го няма! – възмути се Алекс.

– Да, но има чист въздух и чудесни поляни за игра – обади се баща им.

– Тогава защо вие не отидете там вместо на тъпата екскурзия! – разсърди се Мая и тропна с крак.

– Хей! – повиши тон майка им. – Нали сме се разбрали да не правиш така?

– Бяхме се разбрали и за морето! – отговори сърдито дъщерята. Очите ѝ се навлажниха, тя се извърна и избяга в стаята си.

Родителите се спогледаха.

Бащата сви рамене.

На Алекс също му идваше да се разплаче, но макар и по-малък от Мая, смяташе, че вече е достатъчно голям и сълзите са за момичетата. Обаче му бе много обидно, че заради някаква глупава екскурзия се проваля почивката на море. Не беше честно! И да наричат това *късмет*!

Като не се сети какво друго да направи, момчето протегна ръце, взе Силвър от перваза, прегърна го и го помъкна към стаята си с най-скапаното настроение, което бе имал напоследък.

2.

Колата се носеше към планината. По радиото звучеше весела музика, но децата на задната седалка бяха намусени. Мая гледаше през прозореца, а Алекс се бе втренчил в тила на баща си, сякаш можеше със сърдития си поглед да промени положението в последния момент. Между тях леко се поклащаше пластмасовата транспортна чанта на Силвър. От тръгването им досега той не се бе обадил ни веднъж.

Започнаха първите завой нагоре и майка им се обърна към тях:

– Как сте, деца?

Мая я погледна, но пак извърна глава и нищо не каза. Алекс само въздъхна.

Баща им се пресегна и намали радиото.

В това време от транспортната чанта долетя едно продължително „Маууу“. Децата изведнъж

се оживиха и се надвесиха да видят Силвър през решетката. Стори им се, че диша тежко.

– Да не му е станало лошо? – разтревожи се Мая.

– Нищо чудно, на тези завой винаги ми прилошава – вметна Алекс.

Майка им се усмихна леко и се обърна към баща им:

– Да спрем на отбивката с чешмата, да се поразгъпчат малко.

– Разбира се – отвърна той, без да отмества очи от пътя.

– Мауу – проточи глас отново Силвър.

– Или наистина му стана лошо, или се страхува – предположи Мая.

– Той се страхува само при ветеринаря – заяви Алекс. После гъхна пръстите си през решетката.

Силвър надигна муцуна и се отърка в тях.

Мая побърза също да предложи своите пръсти и почти веднага усети приятелско побутване от влажния нос на котарака.

– Още малко и ще стигнем до чешмичката – обади се баща им и хвърли бърз поглед в огледалото. Надяваше се, че постепенно децата ще спрат да се цупят. Досега винаги се бяха радвали да гостуват в лятната къща на баба си. Всяка година прекарваха седмица-две там.

– Мауу – обади се пак котаракът.

– Какво ти има, миличък? – попита тъжно Мая.

– Мауу – отвърна Силвър.

Алекс се наведе да го погледне пак през решетката.

– Ококорил се е...

– Ти си се ококорил! – тросна му се Мая.

– Ами виж го де!

– Деца, не се карайте – намеси се майка им от предната седалка.

– Мауу – поде отново тъжно Силвър.

След още няколко остри завоя излязоха на равен участък от пътя и минута по-късно видяха отбивката. Колата зави плавно и спря под сянката на дърветата.

Чешмата беше голяма и каменна, с обрасло в мъх корито. Над нея надвесваха клони огромни дървета. От металния чучур весело шуртеше непрекъснатата струя студена планинска вода.

Слязоха и докато Мая пиеше, подложила шепи под струята, Алекс отвори решетката на транспортната чанта. Силвър се измъкна навън. Озърна се, привел надолу опашка. Непознатото място го смущаваше.

– Защо го пусна, ще избяга! – викна Мая и се завтече към котарака.

Силвър, изглежда, прие това като команда, защото притича и се шумгуна сред дърветата.

– Уплаши го! – скара ѝ се Алекс.

– Нарочно го пусна! – обвини го Мая.

– Деца, деца – повиши глас баща им, – не викайте, че ще го уплашите наистина. Хайде да

го намерим!

Той закри в посоката, в която бе изчезнал Силвър, и нагази в тревата. Наоколо се виждаше само гора. Мая бе сигурна, че ако котаракът се скрие в нея, няма да го намерят. Представи си как го викат, а той не се появява. Търсят цял ден, а го няма. Доплака ѝ се.

И точно тогава баща ѝ се разсмя!

Децата се спогледаха.

Това пък какво означаваше?

– Спокойно, всичко е наред със Силвър – каза баща им и махна с ръка.

– Там ли е? – попита с надежда Мая.

– Да – ухилен, отвърна таткото и закри обратно към тях, – животинчето е имало нужда от тоалетна.

В подкрепа на думите му откъм дърветата се чу шум от ровчене в изсъхналата шума. Малко по-късно Силвър тържествено се появи, наежил опашка като катерица. Щом ги видя, притича до колата с едно чудесно и продължително „Мррррт“.

– Къде избяга! – посрещна го Мая.

– Мрррт, мрррт – отговори Силвър и се отърка в краката ѝ. Видимо се успокои, че не са го изоставили.

– Хайде, момче – засмя се, развеселен, Алекс, – бързо обратно в чантата!

Котакът първо подуши старателно ръбовете на отвора, огледа се, после послушно се шмугна вътре и зае удобна поза.

Мая чак сега си отдъхна. Обаче още беше ядосана малко на брат си.

– Е, да тръгваме ли? – попита баща им.

– Хайде, деца, качвайте се в колата – подкани ги майка им.

Мая и Алекс се настаниха отново на задната седалка. Двигателят изръмжа и те потеглиха. Силвър не се обади повече по пътя чак докато стигнаха до табелата на село Броднишко.

3.

– Мяк-мяк – дочу се от транспортната чанта.

– Почти стигнахме, потърпи още малко – каза Мая. Беше ѝ интересно как Силвър се опитва да им говори. Издаваше няколко вида мяукане, а често и съвсем различни от мяукането и мъркането звуци, за да изрази настроението или желанията си.

– Май си позна родното място – обади се Алекс.

Мая го погледна, но не продума. Помисли си, че може би брат ѝ е прав. Котките имат силно развити сетива, различни от тези на хората. Тя го знаеше много добре. Нищо чудно Силвър наистина да усеща, че са стигнали до познато място.

Табелата за начало на селото остана зад тях. Покрай шосето се ширеха зелени полянки. Една крава надигна глава и изгледа преминаващия автомобил. Няколко овце кротко и невъзмутимо

пасяха от другата страна на пътя.

Децата всъщност обичаха да идват тук. Селцето беше съвсем малко. Толкова малко, че ако го потърсите на картата, няма да го намерите. Просто не е отбелязано на нея. Стои си сгушено в планината и се радва на спокойствие, което градовете не могат да предложат. Баба им ги оставяше да лудуват на воля, а летните дни се растягаха и игрите продължаваха до късно. Сутрин винаги имаше палачинки или мекици. Само на двеста-триста метра от къщата минаваше малко поточе. Точно там бяха намерили Силвър миналата година. Но... всичко това в никакъв случай не можеше да замести морето. Защото... защото...

Ами защото морето си е море!

– Мяк-мяк – обади се пак котакът.

Колата зави и насреща се показва къщата на баба им. Малката полянка отпред свършваше до самия асфалт – още като слезеш, нагазваш в тревата.

Когато спряха, Алекс понечи да вземе транспортната чанта със Силвър, но Мая го изпревари, хвана дръжката и заяви:

– Аз ще го нося сега!

– Добре – съгласи се учудващо лесно брат ѝ

Майка им се усмихна. Винаги беше доволна, когато се разбират. Караниците между тях обаче не бяха рядкост.

Баща им отвори багажника, за да извади куфарите с дрехите.

Портичката в оградата на къщата изскърца и баба им плесна с ръце:

– Я, кого виждам...

– Здравей, бабо! – в един глас поздравиха децата.

– Мяк-мяк – се обади и Силвър от чантата.

Мая побърза да го вкара в двора, остави внимателно чантата на земята и отвори решетката.

Силвър изхвърча отвътре, изтича до първия храст, който му се изпречи и го подуши тревожно. Завъртя се, все едно оглежда набързо мястото. После се отпусна и тупна настрани. Започна да се търкаля по цимента и да се протяга във всички посоки, сякаш опитва да се раздвижи от престоя в тясното пространство. Накрая се изпълна смешно, изпружил крака и разперил лапички, извъртя глава и в тази невероятна поза проследи как разтоварват багажа.

Мая и Алекс за момент се спогледаха, после изведнъж хукнаха към къщата. Имаха неписано правило, че първият, който влезе в стаята, избира на кое легло да спи.

– Полека по стъпалата, ще се спънете! – викна баба им след тях.

– Остави ги, като знам как не искаха да идват... – подхвърли таткото.

– Как така не са искали? – учуди се бабата.

– Разсърдиха се, че отиваме на екскурзията без тях – обясни майката – и няма да ги заведем на море тази година.

Бабата поклати глава разбиращо.

Над тях прозорецът се отвори и се показа Мая.

– А пък Алекс се състезава нечестно! – оплака се тя.

– Не е вярно! – чу се зад нея гласът на брат ѝ.

– Стига сте се карали! – подвикна баща им и се закани: – Само да се оплаче баба ви от вас...

Мая се фръцна недоволна и се прибра от прозореца.

– Ако не слушат, да се обадиш – заръча бащата.

– Хич не ги мислете, отначало винаги са нацупени, после им минава. Харесва им тук – отвърна уверено бабата.

Силвър се приближи до нея и се отърка в краката ѝ.

– О, май най-после ме позна! – усмихна се бабата. – Кажу ми, моето момче, млечице ли искаш да ти дам?

Тя се наведе и го погали зад ушите, а Силвър отвърна с галено „Мрррът“ и се отърка още веднъж в краката ѝ.

– Ти как си иначе, какво ново из село... – попита таткото.

– Добре съм си аз. Знаеш колко е спокойно тук. Все едно времето тече по-бавно. Почти нищо не се случва – отвърна бабата, после се замисли за момент и допълни: – Най-интересното е, че напоследък наоколо се навъртат вълци...

– Вълци ли? – обезпокои се майката.

– Нощеска ги чули да вият край кошарите –

поясни възрастната жена. После се усмихна: – Тук, на село, това са интересните новини.

За един дълъг момент всички млъкнаха.

– От години не се е чувал вълчи вой нощем – допълни бабата. Не изглеждаше притеснена, но майката на Мая и Алекс се разтревожи.

– В селото няма да посмеят да влязат – успокои я баща им, но не прозвуча убедително. После се почеса замислено по тила, вдигна поглед и видя, че на прозореца се е показал Алекс. Очите му бяха широко отворени – явно бе чул новината за вълците.

4.

– Току-що баба каза на нашите, че тук има вълци! – обърна се развълнувано Алекс към сестра си. Шепнеше и новината прозвуча наистина страховито.

Мая го изгледа недоверчиво. Беше разтворила сака си и ровеше вътре.

– Не можеш да ме излъжеш...

– Не те лъжа, питай я, ако искаш! – възмути се Алекс.

– Само се опитваш да ме изплашиш, но не можеш! – заяви сестра му и продължи да рови в сака.

– И ако искаш да знаеш, татко каза, че няма да посмеят да влязат в селото! – допълни Алекс, сякаш това по някакъв начин доказваше, че не лъже.

– Няма, разбира се, че няма... Защото си ги измисляш!

Алекс зяпна да ѝ отвърне, но не се сети какво да каже. Преглътна и чак се задави от обида. Закашля се и се ядоса. Накрая успя да си поеме въздух и възмутен, изстреля:

– Като дойдат, ще видиш!

– Дрън-дрън – отвърна му заядливо Мая.

На Алекс му се прииска още сега да се появи един грамаден сив вълк. Да влезе в стаята, очите му да блеснат злоещо. Да оголи страховити зъби, да проточи лиги... Сестра му щеше да запищи много по-силно, отколкото като види хлебарка! Щеше да разбере тогава кой лъже!

Вълк обаче не се появи.

Алекс надникна пак през прозореца. Възрастните бяха влезли в къщата и дворът бе празен. Стори му се, че това не е нормално, но в първия момент не схвана какво липсва в картинката. Още мислеше за вълците. Дали наистина обикаляха някъде край селото? Призна си, че и на него нямаше да му хареса, ако се появи вълк... Страшничко си беше. И изведнъж се сети какво не е наред в празния, утихнал двор:

Силвър беше изчезнал!

5.

Точно така!

Силвър го нямаше!

~21~

